

FINSKO NA BĚŽKÁCH

aneb zimní dobrodružství za polárním kruhem

Očarování bílými dálkami

Loni jsem si splnila svůj sen a vyrazila společně s přítelem Tomášem v zimě za polární kruh. Před pár lety jsem sice již polární kruh překročila, a to hned několikrát jako průvodkyně při vedení poznávacích zájezdů po Skandinávii a tehdy i na Nordkapp, ale to bylo v létě a zimní krajina pro mne zůstala utajená. Loňský týden putování na běžkách za polárním kruhem se stal pro mne nejenom naplněním snu o nekonečně bílých dálkách, ale také neodolatelnou touhou vracet se do těchto tichých míst a nutkáním ukázat tu panenskou krásu duším stejně neposedným jako je ta má. Na základě této touhy vzniklo ve spolupráci s brněnskou cestovkou KUDRNA naše další putování do nové destinace - třetího největšího finského NP Pallas Yllästunturi. Abychom mohli zajistit individuální přístup a vklouzli do té bílé romantiky nerušíc pravidla ani klid národního parku, vyrazili jsme v malých skupinkách 2-3 účastníků. Díky tomu fajnovému počtu se z nás za ten týden putování stali kamarádi a „sprízněné duše“ užívající si putování na třpytícím se sněhu i ve sněhové vánici :o).

Putování NP Pallas Yllästunturi

Vyrazili jsme s velkým batohem a potřebným proviantem, věcmi na spaní a na vaření na 7denní putování. Cestou na nás čekalo spousta překvapení a zážitků. Krajina byla velmi rozmanitá a s ní i naše putování. Užili jsme si přechody přes zamrzlá jezera průzračná jako křišťál, tichost a jemnost zamrzlých tůňek uprostřed zasněžených rašelinišť, hluboké lesy i stoupání do horských sedel ležících ve výšce do 550 m n.m., kde již nerostla prakticky ani kleč a z nichž byly nezapomenutelné výhledy po okolních kopcích pohoří Pallastunturi. Všechno bylo našim srdcím tak blízké a přesto úplně nové, neznámé. Vzpomínám jak Petr, jeden z Kudrnovských příznivců a člen naší výpravy pronesl myšlenku, že v místních horách si člověk ve výšce těch pět set metrů připadá jak kdyby byl na třítisícovkách. Klima je tu drsnější, pásy lesa sahají maximálně do výšky 400 m n.m., pak pár keříků, sem tam zakrslé borovice či břízy a kleč a potom už jen zasněžené kdysi vulkanickou činností zaoblené vrcholky schovávající všudypřítomné kameny a skály a sahající do výšek tak 800 m n.m. Jako by se tady člověk dotknul jiného světa. Ale to neplatí pouze pro přírodu ve finském Laponsku a NP Pallas Yllästunturi. V tomhle kouzelném světě platí i jiné zákony: slovo vandal tu nikdo nezná a každý si cení pohostinnosti parku v podobě dřevěných srubů sloužících zdarma turistům i místním obyvatelům k přespaní či alespoň zahřátí u roztopených kamínek nebo opékání buřtíků ve venkovních přístřešcích. Správa parku se stará o zásoby dřeva a udržování srubů a tím i tradici volného pohybu v parku. My jsme za to museli pouze srub zanechat čistší než byl před naším příchodem ještě pro další návštěvníky a připravit pro ně dřevo na zátop. Alespoň tak nám velelo svědomí. Asi nikdo z nás nezapomeneme na večery strávené u kamínek a při svíčkách nebo na ranní pozorování sobů přímo ze dveří srubu. A já zase na údiv některých účastníků při zjištění, že ty výborná mosazná kamínka, nerezový kbelík na vodu nebo perfektní zánovní sekera slouží v parku všem, srub neopustí a neskončí v rukách nějakého nenechavce jako by tomu bylo často u nás... Jsme přece v zemi, kde se nekrade a slovo platí! Krajina působí i na nás. Přemýšlíme o jiných věcech než doma, za ničím se neženeme a jen vychutnáváme pochod bílou krajinou s tisíci kouzly. Často zastavujeme a fotíme. S Petrem a Zdeňkem navštěvujeme sobí a Husky farmu, abychom si soby prohlédli pěkně z blízka. To však nebylo nic proti našemu občasnému setkání s těmi polodivokými tváří v tvář přímo ve volné přírodě parku. Nic krásnějšího neznám než když před vámi běží statný sob celý v bílém s pořádným parožím. Několikrát se nám podařilo vystopovat si a přiblížit se k menším stádům díky tomu, že jsme šli proti větru.

Je důležité se moci spoolehnout!

Ne každý den bylo ale posvícení a tak jsme hned v prvním týdnu zažili i pěknou vánici. Přespávali jsme zrovna na jednom romantickém srubu na kopci kde pěkně fičelo. Dveře od srubu jsme měli ráno tak zaváté sněhem, že jsme s nimi sotva odhrnuli závěj sněhu, abychom mohli proklouznout ven a odhrabat si dveře i cestičku ze srubu do dřevníku a na záchod lopatou. Po celý den putování pak fičel ostrý vítr, poletoval čerstvý sníh a krupice nás šlehala do tváře. Moje žlutá bunda od firmy CZBMI, kterou jsem nově testovala nezklamala. Ve větru neprofoukla, z mokrého sněhu nepromokla a ani s 20ti kilovým batohem na zádech jsem se v ní při pochodu nepotila a i proti oděru popruhů těžkého batohu byla velmi odolná. A navíc mě bylo vidět i v tom bílém „mlíku“ sněžné vánice :o). Jako aktivní cyklistka znám velmi dobře problémy s jízdou za nepříznivého počasí a neprodyšností cyklistických pláštěnek a tentokrát jsem měla dojem, že jsem konečně kápla na tu pravou do nepohody!

Radovánky za polárním kruhem

Sem tam přišlo i jiné rozptýlení během cesty – třeba rysí stopy před námi. Ty byly velmi ojedinělé, stejně jako se v NP vyskytuje velmi vzácně i rys ostrovid. Toho jsme spatřili pouze vycpaného v přírodovědeckém muzeu NP na závěr našeho putování. Častější bylo setkání se stopami sobů či se sojkou zlověstnou neboli finským „Kuukkeli“, symbolem Laponska. Ty nás provázely věrně po celou dobu putování. Stejně jako vzpomínka na setkání s ostřílenými Finy koupajícími se ve vysekané díře v jezeře za slušného mrazu. Nic naplat, pravá finská sauna dělá divy! I my jsme ji na závěr našeho putování vyzkoušeli, i když bez koupání v ledovém jezeře, a také s chutí zašli na oslavu zakončení našeho úspěšného putování na nějakou tu lososí či sobí specialitku. A bylo co oslavovat. Za 7 dní jsme urazili 163 km v bílé stopě!

Autor: Jana Hájková, průvodce cyklistických, běžkařských a poznávacích zájezdů po Evropě

Několik obrázků z našeho putování

